

Συγκέντρωση Ιεροσύνης
2 Απριλίου 2011

Ελπίδα

Από τον Πρεσβύτερο Στίβεν Σνούου
Της Προεδρίας των Εβδομήκοντα

Η οικογένειά μας μεγάλωσε στην ορεινή ερημική περιοχή τής νοτίου Γιούτα. Η βροχή σπανίζει και αφθονεί η ελπίδα ότι θα υπάρξουν αρκετές βροχές απέναντι στον επερχόμενο καύσωνα του καλοκαιριού. Τότε, όπως και τώρα, ελπίζαμε για τη βροχή, προσευχόμαστε για βροχή και σε εποχές απελπισίας, νηστεύαμε να έρθει βροχή.

Λέγεται μια ιστορία για έναν παππού που πήρε για μια βόλτα στην πόλη τον πεντάχρονο εγγονό του. Τελικά, βρέθηκαν σε ένα μικρό παντοπωλείο στην Κύρια Οδό, όπου σταμάτησαν για ένα κρύο αναψυκτικό. Κάποιο αυτοκίνητο από άλλη πολιτεία σταμάτησε και ο οδηγός πλησίασε τον ηλικιωμένο. Δείχνοντας ένα μικρό σύννεφο στον ουρανό, ο ξένος ρώτησε: «Λες να βρέξει;»

«Το ελπίζω πολύ», απήντησε ο ηλικιωμένος. «Αν όχι για μένα, τουλάχιστον για το παιδί. Εγώ έχω δει να βρέχει».

Η ελπίδα είναι ένα συναίσθημα που πλουτίζει την καθημερινότητά μας. Ορίζεται ως «το συναίσθημα ότι... τα γεγονότα θα αλλάξουν προς το καλύτερο». Όταν έχουμε την ελπίδα στη ζωή μας, «προσδοκούμε... με επιθυμία και λογική πεποίθηση» (dictionary.reference.com/browse/hope). Γι' αυτό, η ελπίδα επηρεάζει τη ζωή μας φέρνοντας μια ηρεμία καθώς με πεποίθηση περιμένουμε τα μελλοντικά συμβάντα.

Μερικές φορές ελπίζουμε για πράγματα επάνω στα οποία έχουμε λιγιστό ή και καθόλου έλεγχο. Ελπίζουμε να έχει καλό καιρό. Ελπίζουμε στην πρώιμη άνοιξη. Ελπίζουμε η αγαπημένη μας ομάδα να κερδίσει το παγκόσμιο κύπελλο, το πρωτάθλημα ποδοσφαίρου (Super Bowl) ή το πρωτάθλημα μπίιζμπολ (World Series).

Αυτές οι ελπίδες κάνουν τη ζωή μας ενδιαφέρουσα και συχνά μπορεί να οδηγήσουν σε μια ασυνήθιστη συμπεριφορά, ακόμα και να δείχνουμε προληπτικοί. Για παράδειγμα, ο πεθερός μου είναι ένθερμος φίλαθλος, όμως είναι πεπεισμένος ότι εάν δεν παρακολουθήσει στην τηλεόραση την ομάδα του στο μπάσκετ, πιθανότατα θα νικήσουν. Όταν ήμουν 12 χρονών,

επέμενα να φοράω τις ίδιες άπλυτες κάλτσες σε κάθε αγώνα μπέιζμπολ τής Λιτλ Λιγκ, ελπίζοντας στη νίκη. Η μητέρα μου με έβαζε να τις φυλάω στην πίσω βεράντα.

Άλλες φορές, οι ελπίδες μας μπορεί να οδηγήσουν σε όνειρα που θα μας εμπνεύσουν και θα μας οδηγήσουν στη δράση. Εάν ελπίζουμε να τα πάρουμε καλύτερα στο σχολείο, η ελπίδα αυτή μπορεί να πραγματοποιηθεί με την αφιέρωσή μας στη μελέτη και με θυσίες. Εάν ελπίζουμε να παίξουμε σε μια νικηφόρα ομάδα, αυτή η ελπίδα μπορεί να οδηγήσει σε συνεχή εξάσκηση, αφοσίωση, ομαδική εργασία και τελικά σε επιτυχία.

Ο Ρότζερ Μπάνιστερ ήταν φοιτητής ιατρικής στην Αγγλία και είχε μια φιλόδοξη ελπίδα. Επιθυμούσε να είναι ο πρώτος που θα έτρεχε τα 1,6 χλμ. σε λιγότερο από τέσσερα λεπτά. Το μεγαλύτερο μέρος τού πρώτου μισού των αρχών του 20ου αιώνα, φίλαθλοι των αγώνων στίβου περίμεναν με αγωνία την ημέρα της κατάρριψης του ρεκόρ των τεσσάρων λεπτών. Κατά τη διάρκεια των ετών, πολλοί σπουδαίοι δρομείς το είχαν πλησιάσει, όμως παρά ταύτα το ρεκόρ δεν είχε καταρριφθεί. Ο Μπάνιστερ αφιερώθηκε σε ένα φιλόδοξο πρόγραμμα προπόνησης, με την ελπίδα να πραγματοποιήσει το στόχο του για ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ. Κάποιοι στην αθλητική κοινότητα είχαν αρχίσει να αμφιβάλλουν, αν θα μπορούσε να καταρριφθεί το ρεκόρ των τεσσάρων λεπτών. Υποτιθέμενοι ειδήμονες είχαν ακόμα και υποθέσει ότι το ανθρώπινο σώμα ήταν φυσιολογικώς αδύνατο να τρέξει σε αυτές τις ταχύτητες σε τόσο μεγάλη απόσταση. Μια συννεφιασμένη ημέρα, στις 6 Μαΐου του 1954, η μεγάλη ελπίδα του Ρότζερ Μπάνιστερ πραγματοποιήθηκε! Έκοψε το νήμα σε 3:59.4, δημιουργώντας νέο παγκόσμιο ρεκόρ. Η ελπίδα του να καταρρίψει το ρεκόρ των τεσσάρων λεπτών στα χίλια εξακόσια μέτρα έγινε ένα όνειρο που πραγματοποιήθηκε με την προπόνηση, τη σκληρή δουλειά και την αφιέρωση.

Η ελπίδα μπορεί να εμπνεύσει όνειρα και να μας παροτρύνει να πραγματοποιήσουμε αυτά τα όνειρα. Όμως, η ελπίδα από μόνη της, δε μας φέρνει την επιτυχία. Πολλές ευγενείς ελπίδες δεν εκπληρώθηκαν, ναυάγησαν στους υφάλους των καλών προθέσεων και της οκνηρίας.

Ως γονείς, ανακαλύπτουμε ότι οι προσφιλέστερες ελπίδες μας επικεντρώνονται στα παιδιά μας. Ελπίζουμε ότι θα μεγαλώσουν και θα ζήσουν μια υπεύθυνη και ενάρετη ζωή. Αυτές οι ελπίδες εύκολα μπορούν να σβηστούν, αν δεν ενεργούμε ως το καλό παράδειγμα. Μόνο με την ελπίδα δεν θα μεγαλώσουν τα παιδιά μας με χρηστότητα. Θα πρέπει να δαπανήσουμε χρόνο μαζί τους, σε οικογενειακή βραδιά και άξιες οικογενειακές δραστηριότητες. Πρέπει να τα διδάξουμε να προσεύχονται. Πρέπει να διαβάζουμε μαζί τους τις γραφές και να τους

διδάσκουμε σημαντικές αρχές του ευαγγελίου. Μόνο τότε είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν οι προσφιλέστερες ελπίδες μας.

Ποτέ δεν θα πρέπει να αφήσουμε την απελπισία να εξοστρακίσει την ελπίδα. Ο Απόστολος Παύλος έγραψε ότι «πρέπει να αροτριάζ[ουμε] με ελπίδα» (Προς Κορινθίους Α΄ 9:10). Η άσκηση της ελπίδας εμπλουτίζει τη ζωή μας και μας βοηθά να κοιτάζουμε προς το μέλλον. Είτε οργώνουμε αγρούς για να σπείρουμε είτε οργώνουμε στη ζωή, είναι απόλυτα αναγκαίο, ως Άγιοι των Τελευταίων Ημερών, να έχουμε ελπίδα.

Στο ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, η ελπίδα είναι η επιθυμία των οπαδών Του να αποκτήσουν αιώνια σωτηρία μέσω της εξιλέωσης του Σωτήρος.

Είναι πραγματικά η ελπίδα που όλοι πρέπει να έχουμε. Είναι αυτό που μας ξεχωρίζει από τον υπόλοιπο κόσμο. Ο Πέτρος νουθέτησε τους πρώτους οπαδούς του Χριστού: «Να είστε πάντοτε έτοιμοι σε απολογία με πραότητα και φόβο, προς καθέναν που ζητάει από σας λόγο για την ελπίδα που είναι μέσα σας» (Πέτρου Α΄ 3:15).

Η ελπίδα μας για την εξιλέωση μάς ενδυναμώνει, δίνοντάς μας αιώνια προοπτική. Αυτή η προοπτική μάς επιτρέπει να κοιτάζουμε πέρα από το τώρα, στην υπόσχεση της αιωνιότητας. Δεν χρειάζεται να παγιδευτούμε στα στενά όρια των απρόβλεπτων προσδοκιών της κοινωνίας. Είμαστε ελεύθεροι να κοιτάζουμε μπροστά προς τη σελέστια δόξα, επισφραγισμένοι στην οικογένειά μας και τα αγαπημένα πρόσωπα.

Στο ευαγγέλιο, η ελπίδα σχετίζεται σχεδόν πάντοτε με την πίστη και τη χριστιανική αγάπη. Ο Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ δίδαξε:

«Η ελπίδα είναι το ένα πόδι ενός σκαμνιού με τρία πόδια, μαζί με την πίστη και τη χριστιανική αγάπη. Αυτά τα τρία σταθεροποιούν τη ζωή μας, ασχέτως της τραχύτητας ή των ανομοιογενών επιπέδων που θα συναντήσουμε στο δρόμο» («Η απέραντη δύναμη της ελπίδας», *Λιαχόνα* Νοέμβρ. 2008, 21).

Στο τελευταίο κεφάλαιο του Βιβλίου του Μόρμον, ο Μορόνι έγραψε:

«Γι' αυτό πρέπει να υπάρχει πίστη, και εφόσον υπάρχει πίστη πρέπει επίσης να υπάρχει ελπίδα, και εφόσον υπάρχει ελπίδα πρέπει επίσης να υπάρχει αγάπη.

»Και αν δεν έχετε αγάπη δεν μπορείτε με κανένα τρόπο να σωθείτε στη βασιλεία του Θεού, ούτε μπορείτε να σωθείτε στη βασιλεία του Θεού αν δεν έχετε πίστη, ούτε μπορείτε αν δεν έχετε ελπίδα» (Μορόνι 10:20-21).

Ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον έχει διδάξει ότι «η *πίστη* θεμελιώνεται στον Ιησού Χριστό. Η ελπίδα επικεντρώνεται στην εξιλέωση. Η χριστιανική αγάπη εκδηλώνεται στην 'αγνή αγάπη του Χριστού'. Αυτά τα τρία στοιχεία του χαρακτήρα διαπλέκονται σαν τους κλώνους ενός καλωδίου και δε διακρίνονται πάντοτε ευκρινώς. Όλα μαζί γίνονται ο συνδεδεμένος δεσμός μας για το σελέστιο βασίλειο» ("A More Excellent Hope," *Ensign*, Φεβρ. 1997, 61).

Όταν ο Νεφί προφήτευσε για τον Ιησού Χριστό κλείνοντας το χρονικό του, έγραψε:

«Γι' αυτό, εμπρός, βαδίστε με σταθερότητα προς το Χριστό, έχοντας απόλυτη λαμπρή ελπίδα, και αγάπη προς το Θεό και προς όλους τους ανθρώπους» (Νεφί Β' 31:20).

Αυτή η «απόλυτη λαμπρή ελπίδα» για την οποία μιλά ο Νεφί, είναι η ελπίδα στην εξιλέωση, την αιώνια σωτηρία που γίνεται δυνατή με τη θυσία του Σωτήρα μας. Αυτή η ελπίδα οδήγησε άνδρες και γυναίκες ανά τους αιώνες να πράξουν αξιοσημείωτα πράγματα. Απόστολοι της παλαιάς εποχής ταξίδεψαν σε όλη τη γη και έδωσαν μαρτυρία για Εκείνον και τελικά έδωσαν τη ζωή τους στην υπηρετήσή Του.

Σε τούτη τη θεϊκή νομή, πολλά από τα πρώτα μέλη της Εκκλησίας άφησαν τα σπίτια τους, με την καρδιά γεμάτη ελπίδα και πίστη καθώς ταξίδευαν δυτικά, διασχίζοντας τις μεγάλες πεδιάδες προς την Κοιλάδα της Σωλτ Λέηκ.

Το 1851, η Μαίρη Μούρι Μέρντοκ προσεχώρησε στην Εκκλησία στη Σκωτία -- χήρα 67 ετών. Μια κοντούλα γυναίκα, με ύψος 1,2 μέτρα και μόλις 41 κιλά, γέννησε οκτώ παιδιά, έξι από τα οποία έζησαν έως την ώριμη ηλικία. Επειδή ήταν μικροκαμωμένα, τα παιδιά και τα εγγόνια της την φώναζαν χαϊδευτικά «η μικροσκοπική γιαγιά».

Ο γιος της Τζων Μέρντοκ και η σύζυγός του προσχώρησαν κι αυτοί στην Εκκλησία και έφυγαν για τη Γιούτα το 1852 με τα δύο μικρά παιδιά τους. Παρά τις κακουχίες της οικογένειάς του, τέσσερα χρόνια αργότερα ο Τζων έστειλε στη μητέρα του τα απαραίτητα χρήματα, ώστε να μπορέσει να πάει να βρει την οικογένεια στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Με ελπίδα κατά πολύ μεγαλύτερη από το μικροκαμωμένο παρουσιαστικό της, η Μαίρη ξεκίνησε το δύσκολο ταξίδι δυτικά προς τη Γιούτα, σε ηλικία 73 ετών.

Αφού διέσχισε με ασφάλεια τον Ατλαντικό, συνάντησε τελικά την άτυχη ομάδα Μάρτιν με χειράμαξες. Στις 28 Ιουλίου αυτοί οι πρωτοπόροι με τις χειράμαξες άρχισαν το ταξίδι δυτικά. Τα βάσανα αυτής της ομάδας είναι πασίγνωστα. Από τα 576 μέλη, το ένα τέταρτο σχεδόν πέθανε προτού φθάσουν στη Γιούτα. Και περισσότεροι θα χάνονταν, αν δεν είχε οργανωθεί η προσπάθεια διάσωσης από τον Πρόεδρο Μπρίγκαμ Γιανγκ, ο οποίος έστειλε άμαξες και εφόδια στους αβοήθητους και παγιδευμένους στα χιόνια Αγίους.

Η Μαίρη Μέρντοκ πέθανε στις 2 Οκτωβρίου 1856, κοντά στο Τσίμνεϊ Ροκ της Νεμπράσκα. Εδώ, υπέκυψε στην κούραση, στην έκθεση στο κρύο και τις κακουχίες του ταξιδιού. Το ευάλωτο σώμα της δεν άντεξε τις σωματικές κακουχίες που συνάντησαν οι Άγιοι. Ξαπλωμένη και ετοιμοθάνατη, οι σκέψεις της ήταν στην οικογένειά της στη Γιούτα. Τα τελευταία λόγια αυτής της πιστής πρωτοπόρου ήταν: «Πείτε στον Τζων ότι πέθανα με το πρόσωπο στραμμένο στη Σιών». (Βλέπε Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94-97, 103, 112-13, 115.)

Η Μαίρη Μούρι Μέρντοκ δίνει το παράδειγμα της ελπίδας και της πίστης τόσων πολλών πρωτοπόρων, οι οποίοι έκαναν το θαρραλέο ταξίδι δυτικά. Τα πνευματικά ταξίδια του σήμερα, δεν απαιτούν λιγότερη ελπίδα ή πίστη από εκείνα των πρωτοπόρων. Οι δυσκολίες μας ίσως να είναι διαφορετικές, όμως οι προσπάθειες είναι το ίδιο μεγάλες.

Προσεύχομαι ώστε οι ελπίδες μας να οδηγήσουν στην εκπλήρωση των ενάρετων ονείρων μας. Ειδικότερα, προσεύχομαι η ελπίδα μας στην εξιλέωση να ενδυναμώνει την πίστη και τη χριστιανική αγάπη μας και να μας δίνει μια αιώνια προοπτική του μέλλοντός μας. Είθε όλοι να έχουμε αυτή την τέλεια λάμψη της ελπίδας, προσεύχομαι στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.